

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 192/2014
22.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Нате Месаровић, Горана Чавлине и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног И.П., због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног И.П., адвоката Д.Т., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 392/11 од 21.09.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3972/12 од 07.02.2013. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП-а, дана 22.04.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.П., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 392/11 од 21.09.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3972/12 од 07.02.2013. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП-а, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву К 392/11 од 21.09.2012. године окривљени И.П. оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ-а, и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци. На основу члана 193. и 196. ЗКП-а окривљени је обавезан да исплати трошкове кривичног поступка у износу од 10.000,00 динара, судски паушал у износу од 2.000,00 динара, као и да надокнади трошкове заступања оштећене од стране пуномоћника у износу од 94.500,00 динара, а све у року од једног месеца од правноснажности пресуде под претњом извршења.

Истом пресудом на основу члана 354. став 3. ЗКП-а према окривљеном Б.П. одбијена је оптужба да је извршио кривично дело насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ-а, јер је у току поступка утврђено да је овај окривљени преминуо.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3972/12 од 07.02.2013. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног И.П. и првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда бранилац окривљеног И.П., адвокат Д.Т, благовремено је поднео захтев за заштиту законитости, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП-а, ускраћивања људског права и слободе окривљеног у поступку који су зајемчени Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима у смислу члана 485. став 1. тачка 3. ЗКП-а као и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, без конкретног предлога у погледу одлуке Врховног касационог суда поводом поднетог захтева за заштиту законитости.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу и сматрајући да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, исте није обавестио о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је уз примену члана 604. ЗКП-а оценио наводе у захтеву и нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона налазећи да се у радњама окривљеног описаним у изреци првостепене пресуде не стичу законска обележја кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика јер баба окривљеног која је оштећена извршењем предметног кривичног дела, не може бити члан породице окривљеног, имајући у виду да она није живела са њим у заједничком домаћинству, а што је, према наводима захтева, неопходан услов да би се овај сродник сматрао чланом породице у смислу члана 112. став 28. КЗ-а.

Наиме, чланом 112. став 28. Кривичног законика прописано је да се чланом породице сматрају: супружници, њихова деца, преци супружника у правој линији крвног сродства, ванбрачни партнери и њихова деца, усвојилац и усвојеник, хранилац и храњеник. Члановима породице сматрају се и браћа и сестре, њихови супружници и деца, бивши супружници и њихова деца и родитељи бивших супружника, ако живе у заједничком домаћинству, као и лица која имају заједничко дете или дете је на путу да буде рођено, иако никада нису живела у истом породичном домаћинству.

Дакле, по налажењу овога суда, из цитиране одредбе произлази да се преци супружника у правој линији крвног сродства сматрају члановима породице без обзира што не живе у заједничком домаћинству. Следствено изнетом, баба окривљеног, као његов предак у правој линији крвног сродства, сматра се чланом породице окривљеног у смислу члана 112. став 28. КЗ, па се супротни наводи браниоца окривљеног оцењују неоснованим.

Наводима захтева браниоца окривљеног да је од стране нижестепених судова изостала оцена исказа окривљеног, сада покојног Б.П. датог у истрази као и чињенице да је оштећена више пута мењала исказ, те садржина писменог доказа - извештај лекара специјалисте који није саслушан у својству сведока на околности које су наведене у његовом извештају као и да је погрешно оцењен налаз и мишљење вештака медицинске струке доктора Ђ.Ц. као исказ оштећене, се по налажењу овога суда првостепена и другостепена пресуда побијају због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што не представља разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП-а.

Надаље, бранилац у захтеву истиче да другостепени суд приликом доношења своје одлуке није имао у виду наводе жалбе које није оцењивао као ни предложене доказе уз жалбу чиме се по оцини овога суда наведене пресуде побијају због повреде закона из члана 460. ЗКП-а, која одредбом члана 485. став 4. ЗКП није предвиђена као разлог због којег окривљени може поднети овај ванредни правни лек, па су наводи захтева браниоца окривљеног у овом делу оцењени као недозвољени.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче да је услед погрешене оцене изведених доказа од стране нижестепених судова и одбијањем предлога одбране да се у својству сведока саслуша ординирајући лекар Опште болнице П. доктор М.М., повређено, односно ускраћено људско право и слобода окривљеног у поступку, које је зајемчено Уставом Републике Србије или Европском конвенцијом за заштиту људских права чиме је на штету окривљеног повређен закон из члана 485. став 1. тачка 3. ЗКП-а.

Имајући у виду да је одредбом члана 484. ЗКП-а која прописује обавезан садржај захтева прописано да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2. и 3. тог Законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права, а да бранилац окривљеног уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којима је утврђено да је повређено или ускраћено људско право и слобода окривљеног у поступку, које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, Врховни касациони суд налази да захтев за заштиту законитости окривљеног нема прописан садржај у односу на цитирану повреду закона.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је поступајући на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и на основу члана 491. став 1. ЗКП-а и члана 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Весна Веселиновић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Јанко Лазаревић, с.р.**